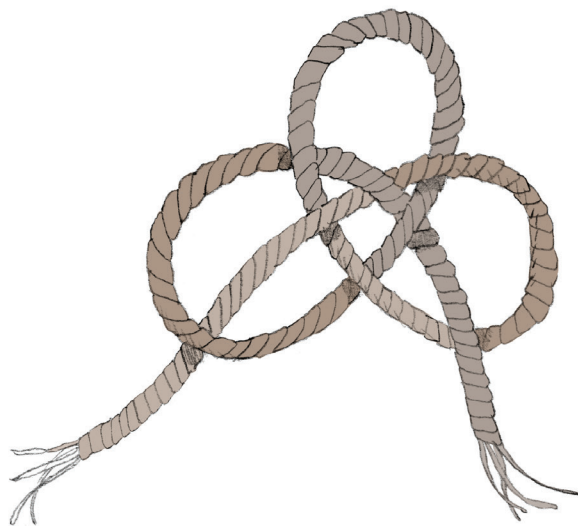

Tomi Kontio

A kutya, akit Macskának hívnak, összeakad egy macskával

Elina Warsta rajzaival

Koinónia • 2022

Borz hahotázásban tör ki.
A macska ránk pillant, feláll, és rá-
erősen nyújtózkodik egyet. Végül
magasra domborítja a hátát. Úgy
néz ki, mint egy nagy fekete patkó.

Lenyűgözve bámulom a macskamacskát.
Nekiindul a lejtőnek, sétál felfele. Már távolról
megérezem a szagát. Az izmaim megfeszül-
nek, minden szőrszálam égnek áll. Hirtelen
mély hörgés-morgás tör elő a torkomból.

– Kicsi Macskám – szól rám

Borz, és megsimogat. – Nyugalom!

Ez csak egy macska, egy aranyos kis cicuska.

– Nem tehetek róla – habogom. – Olyan érzés,
mintha hangyák futkorásznának a hátamon.

– Nézz csak rám! – mondja Borz, és gyengéden maga
felé fordítja a fejemet.

Borz szeméből melegség sugárzik, szelíden elmoso-
lyodik, duzzadt, repedezett kezével végigcirógatja a
hátamat.

– Nem kell félned semmitől – mondja. – Sem
macskától, sem kutyától, sem embertől,
sem sötétségtől. Sem tőlem, sem
magadtól.

– Magamtól? – nyílik tágra a szemem.
– Néha bizony mind megijedünk attól,
ami bennünk zajlik – nyugtatgat Borz.
– Mi zajlik bennem?
– Macskaság.
– Macs... micsoda?
– Valami macskaság zajlik benned.
„Mmm, csacskaság” – gondolom szemlehungya.
A nap melengeti az arcomat, Borz a szíve-
met. A lüktetés lassan elül a mellkasomban,
a bizsergés megszűnik. A zajlás eláll.

